

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 2. De materia Confirmationis,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

chrismae consecrati, quo Episcopus frontem baptizati ungit sub certa verborum forma. In qua definitione locum generis tenet Sacramenti. Intelligi autem ex Concil. Florent. instruct. Armen. & ex Concil. Trid. sess. 7. can. 1. De confirmatione: *verum & proprium nouae legis, diuinitus institutum.* Quod haeretici nostri temporis negantes bene refelluntur à Greg. à Valen. in citato puncto 1. & à Bellarm. tom. 2. controuer. lib. vnicò De confirmatione cap. 2. aliquotque sequentibus. Itemque à Suazero *disput. 32. sect. 1.* Qua in re immorari est alterius instituti. Cartera quae in definitione sequuntur, tenent locum differentiae sumptae ex huius sacramenti causis, de quibus postea: nempe ex materia remota, quae est chrisma consecratum: & ex propinqua, quae est baptizati inunctio in fronte: & ex efficiente seu ministro, qui est Episcopus: & demum ex forma: quae proponitur in sequenti cap. 3.

4. Porro quoad institutionem confirmationis: sicut certum est de fide eam esse nouae legis sacramentum: sic etiam est, eam esse à Christo institutam: quandoquidem in Concilio Trident. sess. 7. can. 1. De sacram. in genere: is anathemati subicitur, qui dixerit sacramenta nouae legis non fuisse omnia à Iesu Christo Domino nostro instituta. De qua re late Suarez *disp. 12. sect. 1.* Et ratio est quam idem quoque habet in sequenti *disput. 32. sect. 2.* tum quia institutio sacramenti pertinet ad potestatem excellentiae: quam Christus solus habuit: tum quia idem solus potuit effectum gratiae infallibiliter promittere per signum sensibile.

Addit Suarez ibidem, hanc institutionem factam fuisse à Domino nostro ante Ascensionem ipsius in caelum: cum non sit dubium ante illam fundasse suam Ecclesiam, quoad fundamenta eius potissima, qualia sunt septem sacramenta. Quando vero tunc facta sit conuenienter dixerit, & maxime probabile iudicat, quoad promissionem & instructionem Apostolorum, datam de hoc sacramento, factam esse in nocte cenae vltimae. Nec enim assignari potest tempus conuenientius quam illud, in quo Christus nouum Testamentum condidit, & toties Spiritum sanctum promisit. Quoad statum vero cum in quo confirmatio ipsa possit administrari & recipi: factam esse eandem institutionem post Domini resurrectionem, quando Apostoli constituti sunt Episcopi, Domino dicente ipsis, Ioanni. 20. *A. accipite Spiritum sanctum, &c.*] quandoquidem *pro ut postea dicitur*, ordinarius confirmationis minister est Episcopus. Quae omnia pluribus discutere est instituti scholastici, & remotius à ratione iudicandi de peccatis nobis propo-

5. Iam quoad necessitatem: consentiunt Theologi sacramentum confirmationis non esse necessarium simpliciter, & necessitate, *vt vocant*, medijs. Quod patet tum ex cap. 1. & 2. De consecrat. distinct. 5. ex quibus habetur sacramentum istud non dare gratiam ad vitam spiritualem: sed gratiae augmentum, ad perfectionem, & ad corroborandum in pugna contra vitia & Diabolū, & ad mundi huius agones. Id quod bene declaratum, Parochi habent in Catechismo edito iussu Concil. Trid. cap. De confirmatione. Tum etiam ex eo, quod infantes iudicentur suscepto baptismo saluari posse sine hoc sacramento. An vero sit necessarium necessitate praecipui, patebit postea, cum inquiretur, An de suscipienda confirmatione datum sit praecipuum.

C A P V T II.

De materia Confirmationis, ac primo de remota.

S V M M A R I V M.

6. Mater remota confirmationis est chrisma: quod an de necessitate sacramenti debeat habere oleo admixtum balsamum.
7. Ex cuius olei & balsami admixtione consistere debeat, & cur modicum balsami sufficiat.
8. An necessarium sit necessitate sacramenti, vt chrisma sit benedictum ab Episcopo.
9. Materia confirmationis propinqua, est inunctio baptizati, ab Episcopo facta ex chrisma, &c.

10. Quantitas chrismae requisita ad talem inunctionem: & quare ratione haec debeat fieri.
11. Impeditur o manus necessaria ad hoc sacramentum: quodque sola sine chrismate non sufficiat.

COMMUNI consensu docent Catholici, materiam huius sacramenti esse chrisma ex oleo & balsamo confectum, & ab Episcopo iam consecrato benedictum. Ita enim aperte sequitur in Concilio Florent. in instruct. Armenorum, & abunde confirmant quae referuntur à Bellarm. in cit. lib. De sacramento confirmationis cap. 8. & 9. apud ipsum videnda. Verba Concilij Florent. sunt haec. Secundum sacramentum est confirmatio: huius materia est chrisma confectum ex oleo, quod nitorem significat conscientiae, & ex balsamo, quod odorem significat bonae famae, per Episcopum benedicto.

Quod si quaeras, an solum oleum sit materia necessaria necessitate sacramenti, sicut vinum in Eucharistia, ita ut validum esse possit confirmationis sacramenti, quantumcumque oleo non admisceatur balsamum: sicut valida esse potest consecratio calicis, quam tumcumque vino non admisceatur aqua. Respondetur de ea re diuersas esse sententias, quas refert Greg. à Valen. to. 4. *disput. 5. quaest. 1. puncto 2.* Duas autem esse potissimas, quarum neutram de fide esse monet Bellar. in memorato cap. 9. sub finem, in responsione ad tertiam obiectionem. Prior est quam Suarez to. 3. *disput. 33. sect. 1. dicto 4. propugnat*, balsamum necessarium esse necessitate sacramenti. Posterior vero quam Greg. à Valen. loco citato defendit est, balsamum necessarium esse tantum necessitate praecipui siue Ecclesiastici, siue etiam Christi: ita ut illius omissione, crimen quidem committatur: non ideo tamen sacramentum censendum sit nullum. Quicquid autem sit in speculatione, certum est in praxi eam admixtionem nullo modo esse omitendam, tum propter caetera quae vrget bene Suarez: tum etiam propter ante relatum Concilij Florent. decretum, ac propter nunquam in Ecclesia intermissam consuetudinem admiscendi oleo balsamum in materia huius sacramenti.

Sirius quaeras, An ex quouis oleo & balsamo fieri possit chrisma? Respondetur communem Ecclesiae usum satis ostendere quod oleum debeat esse oliuorum. De balsamo autem, cum praeter Orientale ex Palestina, iam habeatur Occidentale ex India: consistere ex Summorum Pontificum Pauli tertij & Pij quarti declaratione. (*cuius ibid. ad 3. meminit Suarez*) sufficere posse illud quod ex India deferretur, etiam si forte diuersae speciei sit ab alio; quia non est fictitium, neque adulterinum, sed naturale & verum: utpote quod, licet colore differat, in flagrantia boni odoris, & in alijs proprietatibus atque effectibus tantam habet conuenientiam cum illo alio, vt simpliciter & absolute balsamum dici possit; atque adeo iudicari aptum ad sacramentum confirmationis. Sicut propter similem rationem, vinum album, etiam si à rubro differat colore, ac forte etiam specie: quia tamen vinum est simpliciter, censetur apta materia sacramenti Eucharistiae.

Aduerte obiter, quod Suarez subiicit, balsamum in modica quantitate admisceri oleo; quia de natura materiae huius sacramenti non est vt secundum omnes partes sit mixta ex oleo & balsamo: sed vt tota sit odorifera, quod maxime pertinet ad significationem, sicut fieri potest per mutuum alterationem secundum qualitates.

Si demum quaeras, An sit necessarium necessitate sacramenti, an solum necessitate praecipui, vt chrisma benedicatur ab Episcopo, ita ut sacramentum administratum cum chrismate benedicto tantum à Sacerdote, reputari debeat inualidum? Respondetur id in speculatione magnam difficultatem habere, alijs affirmantibus necessarium esse necessitate sacramenti, alijs idem negantibus (quos posteriore sequitur Greg. à Valen. sub finem citati puncti secundi, priores vero, Suarez in sequenti sect. 2.) remque esse quae definitionem Ecclesiae requirere videatur. Quoad praxim vero certum est ex citato decreto Concilij Florentini, & ex perpetuo Ecclesiae usu, non alio chrismate, quam benedicto ab Episcopo, potendum esse in confirmationis collatione. Aduerte obiter pro ipsa praxi, necessarium esse necessitate praecipui, non

per non tamen necessitate sacramenti, chrisma sit nouum illius anni, & vetus exuratur, ex cap. Literis De consecrat. dist. 7. & ex cap. Si quis de alio, dist. 4. sequenti.

RELIQVA PARS CAPITIS.

De materia Confirmati. nis propinqua.

Materiam confirmationis propinquam suamorum Pontificum, Conciliorum, & Patrum autoritate Bellarm. in citato libro de confirmatione cap. 8. pr. pos. 4. trahit esse vñtionem chrismatism, ad crucis figuram in fronte baptizati factam. Qua de re plenius Suarez disput. 33. sect. 3. Vbi vñtionem esse chrismatism bene ex eo probat: quod materia propinqua sacramenti sit actualis vsus materiae remotae, circa eum qui sacramentum recipit. Vnde sicut in baptisima materia propinqua est ablutio; ita & in confirmatione, est chrismatism vñtio. Atque quod ea fieri debeat ad figuram crucis idem probat, tum aliunde, tum ex communi Theologorum sententia; & ex forma essentiali huius sacramenti, qua talis materia verbis exprimitur. Illa enim est, Signo te signo crucis, & confirmo te chrismate salutis. In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Quodq; demum fieri debeat in fronte constat ex sine, siue ex primario huius sacramenti effectu; qui est Spiritus sanctus datus ad robur, vt Christus ad aucter nomen Christi consecratur. Ideo enim vt habet Concil. Florent. in sess. 4. in fine, vbi verendum est sedes est, confirmandus inungitur, nec Christi nomen confiteri erubescat: & praecipue crucem eius, quae Iudaeis est scandalum. Gentibus autem stultitia: propter quod crucis signo signatur.]

Vnde pro praxi colligi potest, sicut ad baptismum, tantum aquae requiritur & sufficit, quantum sat esse potest ad abluionem: sic etiam in hoc sacramento tantum chrismatism requiritur & sufficere, quantum esse potest ad vñtionem in figura crucis faciendam in fronte eius qui confirmatur. De quo in ead. sect. 4. Suarez Consequenter ex pontificali Romano addens, talem vñtionem debere fieri, pollice dexterae manus Episcopi intincto chrismate: idque necessarium esse necessitate praecipui: cum res sit grauis, seruata in Ecclesia, & praecipua in ritu administrandi hoc sacramentum. Non esse vero necessarium necessitate sacramenti: itaut sacramentum non debeat censeri nullum, si contingat eiusmodi vñtionem fieri alio digito. Secus esset autem, si ea fieret penicillo aut alio simili instrumento; quoniam cum aliqua impositione manuum administrandum est hoc sacramentum.

Quae minimum est illa qua vñtio ipsa perficitur: & de qua Bellarm. in cit. cap. nono, non longe ab initio, & Suarez in sequenti sect. 4. dicunt intelligi posse, illam impositionem manus, cum qua in Actis Apostolorum cap. 8. & 19. datus est Spiritus sanctus. Nec obstat quod in citato Concilio Florentino dicitur loco manus impositionis Apostolicae, dari in Ecclesia confirmationem. Nam, vt Suarez ibidem circa medium ait, verba ea possunt sic accipi, vt significent, non quidem sacramentum, quod in Ecclesia nunc datur, dicitur esse substantialiter ab eo, quod datum est ab Apostolis: sed quod etiam si Episcopi confirmantes, id nunc faciant vngendo, quod tunc Apostoli imponendo manus: non faciant: men cum tanta spiritalium effectuum & gratiarum excellentia.

Quamuis autem non desint, qui intelligant eam manuum impositionem factam esse simpliciter ab Apostolis sine vñtionem (eorum meminit Suarez in eadem sectione non procul ab initio) tamen quia loca ex Actis Apostolorum ante memorata, Catholici ad hoc sacramentum solent accommodare: possumus retinere allatam interpretationem impositionis manuum de facta cu vñtionem, quandoquidem simplex manuum impositio sine vñtionem, non est Confirmationis sacramentum, sit patet ex antedictis: & confirmat receptus in Ecclesia vsus illud conferendi. Neque si concedamus factam ab Apostolis manuum impositionem fuisse simplicem, & nihilominus habuisse effectum, cuius antea meminimus: oborandi: ideo compellemur recedere à nostra sententia: quia tenere poterimus, quod Suarez habet

in ead. sect. 4. sub fine: illud non fuisse factum iuxta legem & institutionem sacramentorum, sed praeter illam ex speciali commissione vel dispensatione Christi. Ideoque signum illud simplicis impositionis manuum, non fuisse verum Confirmationis sacramentum quoad substantiam, sed tantum quoad effectum: qui sicut per sacramentum Confirmationis ita & sine eo produci potuit Dei virtute: prout patet ex eo quod Apostoli induti sint virtute ex alto, Actorum 2. itemque illi qui in domo Cornelij ceceurionis (etiam ante susceptum baptismum) audierant D. Petrum praedicantem ex sequenti cap. 30. Videri potest in eadem sect. 4. Suarez.

CAPVT III.

De forma Confirmationis & eiusdem accidentibus seu ceremoniis.

SUMMARIUM.

12. Forma sacramenti confirmati. nis: & quod in ea debet fieri inuocatio sanctae Trinitatis.
13. Non est necesse eam proferi: vt bis indicatiui modi.
14. Vt vñtio fiat in fronte est necessaria confirmationis conditio, quantumcumque ea non exprimitur in forma.
15. Inter ceremonias confirmationis quatuor sunt quae eadem antecedunt.
16. Ordo quae in comitantur: vel sequuntur.

CONFIRMATIONIS formam Concil. Floren. in instruct. Armenorum decernit esse eam, cuius ante num. 9. meminimus, Signo te signo crucis & confirmo te chrismate salutis. In nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Circa quam notandum est primo eam esse constitutam essentiae huius sacramenti. Ad quod proinde nulla alia potest sufficere, nisi ei in sensu aequiualeat. De qua re plenius Suarez disput. 33. sect. 5.

Notandum est secundo, in ea cum expressione actionis sacramentalis, seu materiae propinqua (de qua in praeced. cap. parte posteriore) coniungi inuocationem sanctissimae Trinitatis: quia sacramentum istud perfectio quaedam est baptismi (prout dictum est à Melchiade Papa in epist. ad omnes Hispaniae Episcopos, quae habetur in tomo 1. Conciliorum) conferens baptizato robur ad standum in fide quam professus est in baptismo. Etenim sicut ad Imperatorem spectat, non solum signare militem, sed etiam armis competentibus eum instruere: ita etiam confectaneum fuit Christum Dominum per baptismum nos adscribere militiae suae: & per Confirmationem dare adiumentum militiae: Item sicut parens magnas facultates pupillo relinquens, ei statim prouidet de tutore: ita in hoc sacramento contentaneum fuit baptismi regeneratis dari Paraclitum, vt sit eis cunctos, consolator & tutor: prout memoratus Pontifex loco citato argumentatur.

Hinc igitur est, cur in administratione confirmationis perinde ac baptismi fiat expressa inuocatio sanctissimae Trinitatis, nempe quod sicut in baptismo fit professio fidei: ita & in confirmatione robur detur, non obstantibus huiusmodi impugnationibus, persistendi in eadem professione fidei: inter cuius mysteria, illud Trinitatis praecipuum est, & ceterorum fundamentum. Adde, quod sit etiam causa praecipua roboris spiritalis, quod datur in Confirmationis sacramento: finis item, ad quem idipsum ordinatur, sit vt homo ipsi sanctissimae Trinitati adhæreat inseparabiliter.

Notandum tertio non esse necessario profertenda praedicta verba in praesenti indicatiui modi, Signo te, &c. satis esse, si dicatur per modum precativae: nempe Signa illum Domine signo crucis: vel, signet te Deus sigillo fidei suae, in nomine Patris, & Filij, & Spiritus sancti. Quod etiam notat Suarez in cit. sect. 5. non longe à fine. Et ratio est, quia nihil interest, an actio sacramentalis exprimitur in actu sacramentali secundario, qui exercetur à ministro: an in primario, qui exercetur à Deo. Quod confirmatur per ea quae in praeced. lib. c. 4. sectione posteriore dicta sunt, de forma baptismi

NAL
SIS
P...